

De vroegste geschiedenis van de fanfare tot de heroprichting in 1956.

De geschiedenis schrijven van de fanfare is geen gemakkelijke zaak. Er bestaan weinig tot geen geschriften over het ontstaan en de beginjaren ervan en bovendien waren er gedurende bepaalde periodes zelfs meerdere muziekkorpsen in de gemeente.

Omdat de Koninklijke fanfare Sint-Cecilia Zonnebeke op 26 mei 1967 vijftig jaar bestond en koninklijk werd en ze sindsdien ononderbroken is blijven bestaan, wordt de 100ste verjaardag van de maatschappij gevierd in 2017. Hoe men precies aan die 50 jaar kwam in 1967 is echter moeilijk te achterhalen. Vijftig jaar daarvoor, in 1917, zat Zonnebeke immers middenin de gruwel van de Eerste Wereldoorlog en wie de gemeente een beetje kent, weet dat ze in die periode volop aan het front, en dus in puin, lag en dat er geen bewoning meer was in het dorp. Er moet dus al een fanfare bestaan hebben in Zonnebeke in de jaren voor de Eerste Wereldoorlog. Dit wordt bevestigd door een tekst van de Heemvrienden die op de website van de gemeente staat en waarin staat dat de muziekvereniging van Zonnebeke, net als die van buurgemeentes Passendale en Beselare, ontstaan is tussen 1850 en 1860. Er waren toen zelfs twee muziekmaatschappijen in Zonnebeke.

Aan de ene kant was er de harmonie van Eugène Iweins, de kasteelheer van Zonnebeke. Zij bezaten prachtige uniformen van blauw laken met rode biesjes, mouw- en schouderbelegsel en rode sierkoorden. De kepies waren voorzien van rode veren en elke muzikant droeg daarbij nog een sabel aan zijn zijde. Zij repeteerden in een lokaal dat behoorde tot het kasteeldomein: "Vooraan langs de leperstraat bewondert men een witstenen gebouw in gotische stijl. De bewoners noemen het de muziekzaal, omwille van de wekelijkse repetities die er op de bovenverdieping gehouden worden. (Die muziekzaal stond in de lengte langs de leperstraat, waar nu de apotheek Bouckenoooghe gevestigd is. Voor het gebouw afgebroken werd was de apotheek Bouckenoooghe erin gevestigd en daarvoor was het café De Madonna uitgebaat door Versavel)" (*Zonnebeke 1914-1918*, p.15) Links naast "de muziekzaal" is op onderstaande foto een stuk van de kerk van Zonnebeke zichtbaar.

Het kasteel voor de Eerste Wereldoorlog.

Eugène Iweins moet bovendien een goede dirigent geweest zijn, want in *Het Weekblad van Yperen* staat volgend verslag over het feest van de Walenkring in juni 1893: "een puik muziekfeest, uitgevoerd door de muziekmaatschappij van Zonnebeke, onder het kundig bestuur van den heer Eug. Iweins. Niettegenstaande het koude weder, was de menigte, die daar volop van dat genoeglijk feest genieten kwam talloos. En niemand heeft het zich beklaagt, (sic) want heel het feest is opperbest van stapel

gelopen. Ene zestal der beste stukken, gekozen onder de beste meesters, werden er op eene onberispelijke wijze uitgevoerd. De heer Iweins haalt eere van zijne muzikanten; hij moet een wel uitgelezen bestuurder zijn, om die buitenmensen, die allen zonder de minste muzikale opleiding opgroeien, tot zulke kundige muzikanten te kunnen opleiden. De uitvoering kwam de volmaaktheid nabij. Ook na elke uitvoering ontstond er een donder van handgeklap, bravo- en bisgeroep en die herhaalde en luidruchtige toejuichingen waren voorzeker heelemaal verdiend." (*Het weekblad van Yperen*, 17 juni 1893) Naast de wekelijkse repetities van de muzikanten van de harmonie van Eugène Iweins werd ook regelmatig een "soirée tabagie" georganiseerd. Op deze avonden trad niet alleen de fanfare op maar ook andere muzikanten zoals violisten en pianisten.

Burgemeester Eugène Iweins
1866(?) - 1884

Aan de andere kant was er ook de gemeentelijke katholieke fanfare Sint-Sebastiaan die niet beschikte over uniformen. Deze fanfare stond onder de leiding van Jules Vandenbulcke. Hoe lang hij chef was is niet duidelijk, maar in het *Journal d'Ypres* van 17 april wordt Ernest Wenes vermeld als dirigent en ook in het *Nieuwsblad van Yperen en het Arrondissement* van 12 oktober 1912.

Deze "luxe" van twee muziekverenigingen stamt uit de periode van de schoolstrijd tussen het rijksonderwijs en het katholieke onderwijs. Dit begon toen de liberale regering onder leiding van Frère-Orban, in 1879 de *tweede organieke wet* op het lager onderwijs wilde invoeren. De hoofdbepalingen van deze wet waren dat iedere gemeente minstens één officiële school moest onderhouden, dat de gemeenten geen vrije school mochten subsidiëren en dat de onderwijzers in de gemeentescholen een diploma van een rijksnormaalschool moesten bezitten. Godsdienstonderricht kon uitsluitend buiten de lesuren gegeven worden en op uitdrukkelijk verzoek van de ouders worden ingericht. Dit zorgde voor fel protest door de katholieke Kerk en leidde tot het hedendaagse onderscheid tussen vrij onderwijs en gemeenschapsonderwijs. Door deze schoolstrijd verloor de liberale Iweins in 1884 de burgemeesterssjerp, waardoor er een grote rivaliteit ontstond tussen Iweins en pastoor Timmerman. De schoolstrijd verdeelde trouwens de hele gemeente.

Een foto van de katholieke fanfare kort voor de Eerste Wereldoorlog (vermoedelijk 1912).

Er waren in de beginjaren van beide muziekmaatschappijen zeker voldoende uitstappen en zowat elke zondag waren de muzikanten op stap..."Geen zomerse zondag of het "parochiemuziek" trekt erop uit. Soms te voet, soms ook met de diligence (de voorloper van de bus, getrokken door paarden) van voerman Verbeke. Men vertelt dat de diligence ooit eens met muzikanten en al is omgekanteld langs de weg naar Westrozebeke. Op een ander keer, na een concours te Rijsel, stopt men op de terugweg te Roncq om een verfrissing te nemen. Op aandringen van vele omstanders spelen enkele muzikanten een deuntje. Een deuntje dat aangroeit tot een echt volksbal, en dat aansleept tot in de kleine uurtjes..." (*Zonnebeke 1914-1918*, p. 84).

COMMUNE DE BECELAERE.

FETE MUSICALE

DONNÉE PAR LA
SOCIÉTÉ D'HARMONIE
LE DIMANCHE 25 JUILLET 1869.

Voici les noms des Sociétés de musiques qui prendront part à cette Fête.

1° Becelaere. — 2° Bousbecque. — 3° Ghelwe. — 4° Hoogledede. — 5° Iseghem. (Fanfares de la ville). — 6° Langemarck. — 7° Ledeghem. — 8° Messines. — 9° Moorslede. — 10° Passchendaele. (Fanfares Communales). — 11° Passchendaele. (Fanfares Vlijt voor Kunst). — 12° Poperinghe. (Musique des Pompiers). 13° Reckem. — 14° Zonnebeke.

Les Sociétés feront leur entrée dans la Commune à 2 heures de relevée. Elles seront reçues par des Commissaires qui les conduiront au local de notre musique, le cabaret MOSCOU, où le via d'honneur leur sera offert.

A trois heures elles se réuniront au cabaret LE CYGNE pour de là se rendre en cortège au parc où aura lieu l'exécution.

Le Festival commencera à 4 heures et sera suivi de la distribution des Médailles.

Un Feu d'Artifice couronnera la Fête.

Ook de harmonie van Iweins zat niet om uitstappen verlegen. Kasteelheer Iweins had vele relaties in de omliggende steden en dorpen en zijn harmonie werd er dan ook dikwijls uitgenodigd. Ze gaf

concerten op de dijk te Blankenberge en Oostende en was present bij de inhuldiging van het stadhuis te Diksmuide in 1880. De verplaatsingen van de harmonie gebeurden in die tijd per spoor, en dit steeds op kosten van Eugène Iweins. Ook op muziekfestivals was de harmonie een graag gehoorde en geziene deelnemer. Zo was ze aanwezig te Ieper op 10 augustus 1890 waar ze onder 94 optredende korpsen de dertiende prijs wegkaapte.

In juni 1896 was er een muziekfestival in Zonnebeke waar naast de twee Zonnebeekse korpsen onder andere ook de harmonie van Roeselare, de fanfare en de harmonie van Wervik en het koor Orphéon uit Ieper te gast waren. In *Journal d'Ypres* staat hierover een verslag waarin de twee muziekverenigingen vermeld worden. "De harmonie van Zonnebeke opende het festival op kiosk 1, de fanfare speelde op kiosk 2. De harmonie, die de oudste van de twee is, bestaat uit een zestigtal leden en indien hun instrumenten, vooral de houten, wat beter gestemd waren, zouden ze zeker niet slecht gespeeld hebben." (*Journal d'Ypres*, 6 juni 1896). En ook op de Tuindag in Ieper in augustus 1899 waren beide korpsen present: "Het festival, dat beloofde het aantrekkelijkste van al de feesten te zijn, was maar een boereleute. Slechts 39 vreemde maatschappijen waren tegenwoordig in den stoet, en welke maatschappijen? ... Bijna al van de buitengemeenten, waarvan sommige niet meer dan 20 leden telden. De muzieken van Wervick, Hazebrouck en Zonnebeke waren de eenigste die eenige aandacht verdienden." (*Het Weekblad van Yperen*, 19 augustus 1899)

Op 5 juli 1908 organiseert Zonnebeke opnieuw een eigen muziekfestival. "Het is prachtig weer en de brandweerlui lopen de stoet vooraf om de stofferige wegen te besproeien. 's Avonds geeft de harmonie Iweins een concert in de hovingen van het kasteel, en het feest eindigt met een vuurwerk langs de vijver." (*Zonnebeke 1914-1918*, p. 84) Of ook de katholieke fanfare hierop aanwezig was, is echter niet geweten. Zij waren echter wel van de partij bij de inhuldiging van de heer Dochy als burgemeester van Sint-Jan in oktober 1912. In *Het Nieuwsblad van Yperen en van het arrondissement* staat daarover het volgende: "Nog muziek! 't En stopt niet. 't Is de katholieke fanfare van Zonnebeke. Ze speelt hare schoonste stapmarchen. Hare zoetluidende tonen weergalmen en doen de vreugde van het verrukte volk ten toppe stijgen." (*Het Nieuwsblad van Yperen en van het arrondissement*, 12 oktober 1912)

Slechts bij grote uitzondering speelden beide muziekkorpsen samen. Eén van die zeldzame keren was op 6 maart 1909. Op die dag vond namelijk de begrafenis plaats van Frederic Godderis, een oud-strijder van de Belgische onafhankelijkheidsstrijd in 1830, wiens stoffelijke resten zich nog altijd bevinden in de crypte van Zonnebeke. *Het Nieuwsblad van Yperen* schreef over "Een lange lijkstoet, samengesteld uit de twee muziekgenootschappen der gemeente, met deszelfs voorzitters, benevens eenige eereleden." (*Het Nieuwsblad van Yperen en het arrondissement*, 6 maart 1909)

De lijkstoet bij de begrafenis van Frederic Godderis. Vooraan loopt de harmonie van Iweins, gevolgd door de gemeentelijke fanfare.

Na de Eerste Wereldoorlog ontstond er een soort versmelting van beide korpsen. De nieuwe muziekmaatschappij "Sint Cecilia" werd in 1920 opgericht met als erevoorzitter-stichter Eerwaarde Heer Gerard Lammens. In 1921 bestond de harmonie uit een dertigtal leden met als dirigent Polidoor Hoflack en onder het voorzitterschap van Emiel Priem (vader van de latere burgemeester Paul Priem). Emiel Priem overleed in 1931 en het is niet duidelijk wie hem heeft opgevolgd. In het tweede Tamboerke uit 1984 vernoemt Jerome Claus, muzikant in die periode, Ernest Bulcke als voorzitter. Baron de Vinck zou dan als erevoorzitter de harmonie financieel gesteund hebben waardoor ze als een van de weinige muziekverenigingen over een uniform beschikte. In de jaren '20 was het korps het enige in de frontstreek en ze werden dan ook overal rond gevraagd om op te treden.

De plaatselijke overheid in 1926 voor De Volksbond. De man met de sjerp en de snor is Emiel Priem. Links naast hem staat Nestor Vandenbulcke, de latere burgemeester en nog verder naar links staat E.H. pastoor Lammens.

In 1922, kreeg de harmonie een vaandel, geschonken door pastoor Lammens. Dit kunstwerk bestaat nog steeds en is de oudste vlag van de gemeente. De vlag bevond zich in de archieven van de Koninklijke Fanfare Sint-Cecilia Zonnebeke maar de zijde die erin verwerkt was, doorstond de tand des tijds niet en de vlag was dan ook in een bedenkelijke staat. In 2015 besliste het bestuur om de vlag te laten restaureren, wat ondertussen ook met succes gebeurd is. Niet lang daarna kregen de muzikanten ook een uniform.

Polidoor Hoflack, de eerste dirigent van de harmonie na de Eerste Wereldoorlog, piekfijn uitgedost in uniform.

Het duurde echter niet lang of de vernieuwde, samengesmolten harmonie werd opnieuw in twee gescheurd. In 1927 werd de harmonie namelijk geteisterd door politieke perikelen. Zestien aanhangers

van pastoor Lammens kozen Alfons Vandenberghe als nieuwe dirigent en de andere helft stichtte een nieuw muziek genaamd "Kunst en Vermaak" en behielden Polidoor Hoflack als dirigent. Dit nieuwe orkest bestond grotendeels uit de oudere en meestal betere muzikanten, vooral afkomstig uit de Roeselarestraat (ook wel de wijk Sterrebeke genoemd) en er heerste een grote rivaliteit tussen beide korpsen. Zo gebeurde het vaak dat wanneer het ene korps ergens gevraagd werd om te spelen, ook het andere korps op straat kwam.

De muzikanten van het nieuwe Kunst en Vermaak vormden een paar jaar "het tegenmuziek" en liepen gekleed in een blauwe boezeroen met een kenmerkende zwarte pet en foulard. Tussen de muziekvereniging van de katholieken en het nieuwe Kunst en Vermaak van liberaal oppositieraadslid Camiel Masschelein werden vaak politieke spelletjes gespeeld. Om relletjes te voorkomen, besliste de burgemeester daarom op een bepaald moment dat het verboden was om met een muziekvereniging op straat te komen zonder voorafgaande toestemming.

In *Zonnebeke 1914-1918* staat hierover het volgende: "Gewoontegetrouw wordt op kermiszondag een muziekconcert gehouden in open lucht. Daarvoor timmert men een gelegenheidspodium voor het oorlogsmonument. De katholieke harmonie, onder leiding van Alfons Vandenberghe, gemeenteonderwijzer, brengt een afwisselend programma van klassieke muziek, marsen en concertwalsen. En steeds kent die uitvoering een aanmerkelijk succes bij het talrijke publiek. Het "ander muziek" dat geen toestemming tot optreden bekommt, laat een verhoog opstellen op privaat terrein: in de kleine weide naast de herberg van Camiel Masschelein. Daar spelen ze een reeks populaire deuntjes, welke de massa naar de Langemarkstraat lokken." (*Zonnebeke 1914-1918*, p. 541)

Op onderstaande foto van Kunst en Vermaak staan onder andere Daniël Vandoolaeghe, Gaston Meeuws, Cyriel Kesteloot, Gerard Kesteloot, Robert Hoflack, Camiel Bogaert en Jozef Titeca.

Een opvallende figuur in dit orkest was Gaston Meeuws. Hij werd geboren te Zonnebeke in 1923 en overleed te Ieper in 1957. Hij was een uitstekend trommelaar en verzorgde in zijn eentje het slagwerk van de fanfare. Ook hij trad in de jaren '30 toe tot Kunst en Vermaak. Hij was op elke cafékermis van de partij als drummer en kon naar het schijnt ook een aardig deuntje spelen op de accordeon.

Gaston Meeuws aan het werk op zijn drumstel.

In 1928 was het aantal leden van de katholieke harmonie van pastoor Lammens, ondanks de afsplitsing van de leden van het nieuwe Kunst en Vermaak, opnieuw opgelopen tot 40 man. Het hoogtepunt voor vele muzikanten was een optreden in 1930 voor de werelddtentoonstelling in Antwerpen. Om met een zo groot mogelijke groep te verschijnen, werd zelfs gebruik gemaakt van figuranten. "Het moest een fijn optreden worden en de Harmonie zou in volledig getal voor de "wereldmensen" verschijnen. Daartoe werden alle middelen gebruikt. Zo gebeurde het dat een aantal mensen, die alleen een instrument konden vasthouden, ook in de rijen mochten mee opstappen. Opdat alles zo natuurlijk mogelijk zou schijnen, moesten ze met bolle wangen de instrumenten hanteren. Op voorzorg waren er op de instrumenten kurken gezet." (*Het Wekelijks Nieuws* 1 oktober 1965)

Pastoor Lammens, de stichter van de harmonie na de Eerste Wereldoorlog, had vele relaties en zorgde dan ook voor vele uitstappen voor zijn orkest. Zo staat er in een interview met Oscar Delanghe in het *Tamboerke* nr. 3 van 1985 dat ze in de jaren '30 naar Nancy trokken om er op te treden tijdens de passiespelen. Er waren ook uitstappen naar de Heilig Hartfeesten in Antwerpen en ook trok de harmonie naar Rijsel. "Wij, "petits Belges", dronken daar Wambrechies, zoals we hier het bier dronken. Ik denk niet dat er één Zonnebekaenaar nuchter is thuis gekomen." In augustus 1930 gaf de harmonie ook een concert in het dichterbij gelegen Ieper op de dag dat de eerste steen van de kaaimuren gelegd werd. Dit blijkt uit een artikel in *Het Ypersch Nieuws* van 11 juni 1932 wanneer men naar de goede manieren van het orkest verwijst na een incident met een ander orkest tijdens de Heilige Sacramentsprocessie in Ieper in 1932. Toenmalig schepen Edgard Missiaen had op de dag van de processie de Socialistische Harmonie van Wevelgem uitgenodigd voor een concert maar zij waren te laat beginnen spelen waardoor ze nog bezig waren toen de plaatselijke harmonie Ypiana met de burgemeester de markt op stapte. De politie probeerde hen het zwijgen op te leggen maar zij begonnen daarop de *Internationale* te spelen van Pierre De Geyter, een strijdlid van de arbeidersbeweging. De journalist in kwestie vond dit duidelijk absoluut niet kunnen en verwees daarom naar een gelijkaardige situatie twee jaar daarvoor. "Hier in Yper bestaat er, ten andere, daarvan reeds een voorgaande. Toen, na het plaatsen van den eersten steen der kaaimuren, de officieele stoet, met muziek voorop, op de Groote Markt terug aankwam, was de Fanfare van Zonnebeke eveneens bezig met een concert te geven op de kiosk der Groote Markt. Op het eerste verzoek der politie hield de Fanfare van Zonnebeke op met spelen en hernam het onderbroken concert wanneer de officieele plechtigheid geëindigd was. Dit alles verliep rustig en kalm omdat de muzikanten van Zonnebeke recht en reden verstaan en zich naar de bestaande gebruiken, die hier zoowel als in andere steden in voege zijn, weten te schikken. Terwijl de Socialisten ... doch waarom er nog op terugkeeren, men kent reeds hunne handelswijze."

De katholieke muziekvereniging in 1931.

Zittend: Albert Bostyn en Maurice Delanghe

1e rij: Adrien Delanghe, Marcel Steelandt, Gaston Homey, Alfons Vandenberghe, pastoor Gerard Lammens, Hector Kesteloot, Maurits Bouten, Achiel Dejonghe

2e rij: Sylveer Noyez, Henri Delhaye, Eugene Delhaye, Marcel Chaerle, Robert Baelen, Leon Pattyn, Jules Dewulf, Jerome Dewulf, Odiel Hoflack

3e rij: Leon Chaerle, Kamiel Durnez, Jerome Pattyn, Oscar Delanghe, Jules Versavel, Henri Demuydt, Andre Mestdagh, Jerome Claus, Kamiel Keyngaert, Andre Dedeurwaerder

4e rij: Gaston Vieren, Gerard Tailieu, Prosper Windels, Octaaf Knockaert, Gaston Vancaysele, Maurice Werbrouck, Maurice Vancaysele, George Lorsom

In 1938, vond er na enkele jaren opnieuw een dirigentenwissel plaats in de harmonie. "Na vele jaren vol offervaardigheid, heeft de Heer Alfons Vandenberghe onderwijzer alhier eervol ontslag ingediend als muziekmeester der Katholieke Muziekmaatschappij St Cecilia. Een nieuwe muziekmeester is thans benoemd: de heer Alfons Theuninck, onderwijzer, wonende Beveren-aan-de IJzer." (*De Poperinghenaar*, 27 november 1938.) Die aanstelling zou echter van korte duur zijn want de harmonie werd ontbonden bij het begin van de Tweede Wereldoorlog. Dit betekende ook meteen het einde voor het afgescheurde Kunst en Vermaak.

Wat de afscheuringen van de harmonie van pastoor Lammens betreft, is de geschiedenis niet altijd even gemakkelijk te reconstrueren. In bepaalde bronnen wordt ook gesproken over de Vossen (Vlaamse oud-strijders) die zich ook in de jaren '30 als muziekvereniging zouden afgesplitst hebben van de katholieke fanfare. Er is echter heel weinig terug te vinden hierover en Aleks en André Desseyne vermelden in *Zonnebeke 1914-1918* de Vossen wel als toneelvereniging, maar niet als fanfare. Het vermoeden bestaat daarom dat met de Vossen en Kunst en Vermaak dezelfde afgesplitste groep bedoeld wordt.

In *Het Wekelijks Nieuws* van 7 mei 1983 staat er een interview met Eugène Delhaye. Daarin zegt hij het volgende: "Net voor de oorlog was Paul Hoflack eerste chef en meester Vandenberghe was tweede chef. (...) Kort voor de oorlog waren er enkele scheidingen in het muziek die een politieke inslag hadden. Men had het muziek van pastoor Lammens en een soort gemeentelijk muziek met de toenmalige burgemeester, Nestor Vandenbulcke (Nestor Vandenbulcke werd burgemeester in 1933, nvdr). Deze laatst genoemde overleed in het begin van de oorlog en ik herinner me nog dat we speelden tijdens de begrafenisplechtigheid."

Toen de Tweede Wereldoorlog op 8 mei 1945 ten einde kwam, werd er in de vooravond een geïmproviseerde feestelijke optocht gehouden door de straten van Zonnebeke. Er werd hiervoor opnieuw een orkest samengesteld.

De opnieuw samengestelde muziekmaatschappij in de Langemarkstraat, nabij de wijk "Cité" op 8 mei 1945. Vooraan loopt trommelaar Gaston Meeuws.

De harmonie van voor de oorlog werd vervangen door een fanfare en de pioniers in die tijd waren Eugène Delhaye, Maurice Delanghe, Maurice Bouten, Gerard Mestdagh en Camiel Bogaert. De dirigent was Maurice Vermeulen en voorzitter Maurice Dedeurwaerdere (Volgens Eugène Delhaye was Vermeulen voorzitter en Dedeurwaerdere ondervoorzitter). In *'t Klokje* van die periode, het plaatselijke parochieblad, wordt heel vaak de naam Henri Delhaye (de vader van Eugène) vermeld als contactpersoon. Vermoedelijk hield hij zich dus bezig met het secretariaat van de muziekvereniging.

De fanfare kort na de heropricting in 1945. De man met de bolhoed aan de rechterkant is voorzitter Maurice Dedeurwaerdere.

Al vlug steeg het aantal muzikanten van 20 naar 40 personen en ook toekomstig monument van de fanfare Romain Dobbelaere deed zijn intrede als muzikant. De uniformen van voor de oorlog waren helaas verdwenen en er was alleen een kepie overgebleven, maar de gemeente Zonnebeke beschikte opnieuw over een muziekkorps.

De fanfare in 1947 met centraal in het midden een jonge Romain Dobbelaere (derde rij, zesde van links). Vooraan flankeren Maurice Delanghe en zijn broer Albert de grote trom.

Opvallend is ook dat de muziekvereniging Sint-Cecilia in die periode niet alleen actief was op muzikaal gebied maar dat er ook toneel werd gespeeld. Zo werd op zondag 25 en maandag 26 december 1949 “een grote toneelavond gegeven in de patronagezaal. Deze [voerden] [...] op *Stropers in de kerstnacht*, drama in 3 bedrijven en *Oom Felix wordt bedonderd*, klucht in één bedrijf.” (*t Klokje*, 25 november 1949). Op zondag 26 februari 1950 brachten ze het “overweldigend lachsucces” *Weg met de vrouwen*. Julien Vercaigne was in die periode ook al betrokken bij de fanfare als acteur. Julien was net als Romain één van de monumenten van de Zonnebeekse fanfare die in 2007 afscheid nam van de muziekvereniging na meer dan 50 jaar lidmaatschap. Hij heeft jarenlang de maat aangegeven met zijn grote trom tijdens de uitstappen en was op die manier een waar boegbeeld van de vereniging. De link tussen muziek en toneel kwam ook in de jaren '60 opnieuw voor toen er een paar revues werden georganiseerd door de fanfare.

Zittend van links naar rechts: Roland Vandoolaeghe, Joseph Den Exter, Oswald Vandenweghe, Ginette Delhaye, Michel Hoflack, Karel Vandoolaeghe, Cecile Delhaye, Paul De Muyt, Jean Claus.

Rechtstaand van links naar rechts Willy Baelen, Romain Dobbelaere, Willy Demeyer, Etienne Bol, Willy Vanneste, Michel Bol, Daniël Claus, Eddy Vintevogel, Willy Casier, Paul Priem, Laurent Mestagh, Gérard Mestagh, Eric Mestagh en Eugène Delhaye..

Na de nieuwe start in 1946 kende de fanfare een paar goede jaren maar in 1951 verslapte het enthousiasme en de instrumenten werden noodgedwongen neergelegd. De exacte reden is moeilijk te achterhalen, maar volgens André Chaerle zou een deel van de oorzaak bij toenmalige dirigent Maurice Vermeulen liggen. Hij was afkomstig van Ieper en bracht op die manier veel muzikanten mee uit de stad. De Zonnebekenaren zouden wat misnoegd geweest zijn omdat zij een aparte groep vormden, die vaak samen stonden met de dirigent en de voorzitter, maar hoogstwaarschijnlijk was dit lang niet de enige reden. Eugène Delhaye weet hierover het volgende te vertellen: “In 1946 zijn we herbegonnen met enkele muzikliefhebbers. Maurice Vermeulen, die later koster werd te Veurne was toen voorzitter. Maurice Dedeurwaerdere was ondervoorzitter. Het was een bestuur op zijn eigen, want we hebben toen een bestuur gekozen uit de spelende leden. Dit muziek heeft maar enkele jaren meegegaan. Er heerste misnoegdheid onder de spelers. Toen kwam muziekmeester Roger Neyrinck uit Ieper ons aanleren. Dit heeft aangesleept tot 1952.” (*Het Wekelijks Nieuws*, 7 mei 1983)

In 1956 werd Eerwaarde Heer Leopold Breyne pastoor in Zonnebeke en van op het preekgestoelte sprak hij schande over het feit dat de gemeente niet over een eigen muziekvereniging beschikte. Uiteindelijk kreeg hij voor de processie van 15 augustus onder impuls van Leon Vandenbussche, Eugène Delhaye, Gerard Mestdagh, André D’hondt, Roger Claus en Romain Dobbelaere een twaalfstal

moedige muzikanten op de been en de nieuwe fanfare was geboren. Er werd een bestuur van zeven man gekozen met Gerard Mestdagh als voorzitter en Romain Dobbelaere als dirigent en na enkele maanden was het korps opnieuw 30 man sterk.

De fanfare treedt enkele jaren na de heroprichting op tijdens dezelfde processie.

De fanfare had nog steeds geen uniform maar ze beschikten wel over een pet. Eén jaar later, in 1957, namen ze al deel aan een “luisterlijk (sic) muzikfestival” in Oost-Vleteren, naast “de koninklijke fanfare van Veurne, de stadsharmonie van Ieper, harmonie der pompiers van Poperinghe, de fanfaren van Oostduinkerke, Elverdinge, Zillebeke, Isenberghe, Stavele, Langemarck, De Panne, Voormezele, Loo, Leysele, Alveringhem, Boezingen, de harmonie van Rousbrugge, het zangkoor de Vrije Burgers van Poperinghe. Alles liep in de beste orde af.” (*Het Wekelijks Nieuws*, 29 mei 1957)

Karel Vandoolaeghe spreekt de notabelen van de gemeente toe tijdens de opening van de Zomerfeesten op 15 augustus 1959. Naast hem staat E.H. Breyne.

Ook al was hij maar 4 jaar pastoor, toch heeft pastoor Breyne heel veel gedaan voor de heropgerichte fanfare en was hij ook de organisator van het muziekonderricht. De trommellessen werden gegeven door Maurice Delanghe en de muzieklessen door Etienne Bostyn, die later opgevolgd werd door achtereenvolgens Raf Pype, Johan Degryse, Willy Vanneste en Romain Dobbelaere. Hier wordt in de volgende hoofdstukken van het boek dieper op ingegaan, alsook op de verschillende "geledingen" van de fanfare, de bestaansmiddelen, de uniformen en nog zoveel meer. De geschiedenis van de fanfare tot en met 1956 is een mooi maar moeilijk te reconstrueren verhaal en misschien komt er in de toekomst nog meer hierover naar boven. Gelukkig is de fanfare sindsdien nooit meer ontbonden maar is ze steeds verder blijven groeien en bloeien. Hoog tijd om daar wat meer over te vertellen dus.